

HỒI 47

ĐIỀU HỒ LY SƠN

Xây nghe có tiếng cười lớn, một người trong vòng chiến bước ra chỉ Lôi Chấn Viễn nói:

- Lôi điên, hôm trước ở Tê Nam không giết được ngươi nhưng lần này thì ngươi đừng hòng chạy thoát Lôi Chấn Viễn nhìn lại thì ra là Truy Hồn Linh Tư Mã Kính.

Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:

- Ta tưởng là ai hóa ra kẻ đốt nhà cướp của lại do Tư Mã huynh làm!

Tư Mã Kính then quá, hóa giận, gầm tên một tiếng rung Truy Hồn Linh trong tay tấn công Lôi Chấn Viễn.

Lôi Chấn Viễn nào chịu kém thế, vội vận Thiên Phật chưởng nhằm chiếc chuông đánh tới. Thiên Phật chưởng của Lôi Chấn Viễn cũng học được từ việc đọc khẩu quyết bằng tay trong Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật quyền Thiên Phật Giáng Ma chưởng như Triển Bạch, nhưng qua mấy mươi năm nghiên luyện, chưởng lực của lão cũng không phải tầm thường.

Tư Mã Kính tuy có bính khí là chiếc chuông đồng trợ lực nhưng chỉ vì có một tay nên uy lực bị giảm đi nhiều, qua mấy chiêu, đầu vai trái nơi cánh tay cụt của lão bị trúng một chưởng như trời giáng.

Chỉ nghe Tư Mã Kính rú một tiếng thảm thiết, loạng choạng thối lui năm, sáu bước, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lôi Chấn Viễn đắc thế cười lớn nói:

- Đêm trước nơi Mộ Dung sơn trang Lôi mỗ niệm tình cũ không nỡ hạ độc thủ để cho ngươi được tự do ra đi, không ngờ ngươi lại đang tâm theo người ngoài quay lại mưu hại võ lâm Trung Nguyên! Tội đó không thể tha thứ được! Coi chưởng!

Dứt lời lại hươu chưởng nhằm Tam Dương huyết của Tư Mã Kính kích tới!

Lôi Chấn Viễn tính tình cương trực, phàm ghét nhất hạng người vô sỉ bán bạn cầu vinh. Nên dù thấy Tư Mã Kính đã bị thương vẫn dùng đến tám thành công lực định một chưởng kết liễu mạng kẻ vô sỉ.

Tư Mã Kính nhất thời khinh địch đã bị trọng thương, chân khí tản mát hết, giờ lại thấy chưởng phong của đối phương kích tới, kháng cự thì không dám mà tránh né cũng lực bất tòng tâm, đang nhắm mắt chờ chết.

Bỗng xéo về bên tả có một bóng người như điện xẹt phóng tới, giữa không trung giơ chưởng đón lấy luồng chưởng phong của Lôi Chấn Viễn!

Bùng! Một tiếng chấn động không gian, Lôi Chấn Viễn lắc lư thân hình mấy cái nhưng vẫn đứng nguyên vị, trong khi đó kẻ xuất thủ cứu nguy cho Tư Mã Kính lộn mấy vòng trên không trung rồi mới rơi ra xa hơn trượng.

Nhìn lại thì ra là Độc Cước Phi Ma Lý Cử!

Lý Cử vừa đáp xuống ngậm vận chân khí thấy chưa bị nội thương, yên tâm bước tới quát:

- Lôi cuồng tử! Chớ có ngông nghênh, ngươi thử tiếp Lý đại gia vài chiêu.

Dứt lời giờ cầm nã thủ pháp tấn công liên hoàn ba đại sát chiêu:

"Kim Báo Lộ trảo", "Thiết Quan điểm nguyên". "Phân Viên liệt hồ! Võ công của Lý Cử xưa nay thiện về nhanh và chiêu thức biến hóa kỳ ảo, giờ lại tức giận mà xuất thủ, chỉ thấy chưởng ảnh rợp trời, tấn công liên miên bất tuyệt khiến Lôi Chấn Viễn phải liên tiếp thối lui đến hơn ba trượng.

Trong khi đó Nhữ Quốc Hùng và Mộ Dung Hồng mỗi người cùng đón đầu một địch nhân ra chiêu như giông như gió. Còn Triển Bạch sau khi đã thương liên tiếp ba, bốn đối thủ giờ thấy Lôi Chấn Viễn nguy cấp vội phi thân đến cứu trợ.

Thấy Triển Bạch đến gần Lôi Chấn Viễn phấn chấn tinh thần, vận hết sức bình sinh đánh ra hai chưởng vẫn hồi thế bình thủ.

Tư Mã Kính nhờ được điều tức một lúc đã tự trị được nội thương, thấy Triển Bạch quá oai dũng, nội những người ở đây không ai là đối thủ của chàng, nên vội vàng huýt sáo ra hiệu rút quân.

Lý Cử nghe tiếng huýt sáo gắng sức công mạnh một chiêu rồi nhảy ra khỏi vòng chiến, nói:

- Lôi cuồng tử! Tạm tha mạng cho ngươi lần này!

Dứt lời phóng tuốt xuống núi chạy theo Tư Mã Kính cùng mấy tên đại hán bỏ mặc mấy tên bị tử thương đang nằm rên siết dưới đất!

Triển Bạch đang định đuổi theo, Lôi Chấn Viễn đã ngăn lại, nói:

- Không cần đuổi theo cho nhọc sức, hạng tiểu tốt như Tái Ngoại Song Tàn chẳng làm nên tích sự gì đâu!

Thái Bạch Song Dật đến đa tạ mấy người đã đến giải cứu. Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:

- Đã là người một nhà còn khách sáo làm gì! Hai ngươi sao lại gây thù kết oán với Tái Ngoại song tàn?

Đại Dật thở dài:

- Việc này nói ra dài dòng. trước tiên để giới thiệu với Lôi huynh một người.

Quay sang chỉ vào thanh y thiếu niên nói:

- Vị này là Tường Lân công tử còn đây là Lôi Chấn Viễn, Lôi đại hiệp Thì ra thanh y thiếu niên, người cùng bị bao vây với Thái Bạch Song Dật chính là Tường Lân công tử.

Tường Lân thi lễ:

- Nghe danh Lôi tiên bối đã lâu giờ mới có duyên gặp!

Lôi Chấn Viễn cũng cười lớn nói:

- Tiểu huynh đệ quả không hổ là Tường Lân nhiệt trường!

Triển Bạch nhì thấy Tường Lân công tử ăn mặc mát hảnh dáng vẻ quý phái thường ngày, trên gương mặt lại lộ vẻ ưu sầu không biết việc gì đã khiến cho Tường Lân phải thay đổi như vậy?

Tuy giữa hai nhà có mối huyết hải thâm cừu nhưng dù sao giữa Triển Bạch và Tường Lân cũng có tình tri ngộ.

Triển Bạch không tiện làm thỉnh, bước tới nói:

- Không biết vì lẽ gì mà các hạ lại rời Kim phủ đến Tử Nhân Cư này?

Tường Lân công tử rầu rĩ cúi mặt, dáng điệu rất lúng túng.

Song Dật thấy Tường Lân khó xử vội nói lảng sang chuyện khác. Thế là hai người đem việc xảy ra kể lại.

Từ khi Triển Bạch giả từ hai người đi Nam Kinh, Thái Bạch Song Dật không yên tâm nên cũng theo sau chàng đến Kim Lăng. Nhưng tìm khắp vùng Nham Sơn thập nhị động chẳng thấy chàng đâu hai người mới đến Kim phủ do thám. Mấy lần đại chiến với cao thủ Kim phủ hai người cô thế lần nào cũng bại trận, may mà kịp thoát thân.

Nhưng hai người cũng dò la được tin rằng Triển Bạch đã từng đến Kim phủ, sợ Kim phủ đã bắt chàng giam cầm nên hai người cứ giữ mãi ở bên ngoài không dám bỏ đi. Gần đây trong một lần hai người thâm nhập địa lao Kim phủ, vô tình cứu được Tường Lân công tử bị giam cầm. Lúc đầu hai người cứu được một thiếu niên đang mê man bất tỉnh trong lao thất, chừng cứu tỉnh mới hay đó là thiếu chủ của Kim phủ. Hỏi ra mới biết Kim phủ đã trở thành tổng hành dinh của Nam Hải môn ở Trung Nguyên rồi! Đêm nay Tái ngoại song tàn vâng lệnh Nam Hải thiếu quân dẫn người đến Tử Nhân cư để tróc nã Tường Lân công tử?

Nghe kể ai nấy đều kinh hãi thất thần, không ngờ thế lực của Nam Hải môn lại bành trướng nhanh đến như vậy. Lôi Chấn Viễn nghe kể xong trầm ngâm một lúc, nói:

- Chuyến đi lần này tuy nói mục đích là tìm Uyển Nhi nhưng cũng phải quan tâm đến đại cuộc. Xem ra chúng ta phải đi Nam Kinh một chuyến Xong nhìn Song Dật tiếp lời:

- Hai người có đi cùng bọn ta không?

Đại Dật gật đầu:

- Việc liên quan đến an nguy của võ lâm Trung Nguyên đương nhiên Song Dật cũng có phần, hơn nữa Tử Nhân cư bị đốt rồi, có ở lại cũng chẳng còn nhà mà ở.

Tường Lâm công tử kích động nói:

- Từ rày về sau việc đánh đuổi bọn người của Nam Hải môn cứu xá muội xin ký thác nơi chư vị...

Triển Bạch hừ lạnh nói:

- Các hạ có biết lệnh tôn chính là kẻ thù sát hại phụ thân của tại hạ?

Tường Lâm công tử cúi mặt không đáp.. Song Dật lên tiếng hòa giải:

- Nghĩ việc ám hại ân công do Kim Cửu chủ trì, nhưng giờ lão đã bị Nam Hải môn sát hại, việc cũ cũng nên bỏ qua, giờ chúng ta cần coi việc hiệp lực đối phó Nam Hải môn làm trọng!

Triển Bạch thở dài nghĩ thầm, Nam Hải môn giết chết người trong Giang Nam Thất Hiệp năm xưa để trừng trị tội gia hại mình huynh tức là đã thay chàng rửa hận giờ chàng lại vì đại nghĩa mà đi vãn tội Nam Hải môn. không biết ai là ân, ai là cừ nữa...

Ý nghĩ đột ngột đến trong đầu khiến Triển Bạch thần thờ, không biết phải hành động sao cho phải.

Mộ Dung Hồng bước tới kéo tay chàng, nói:

- Bạch ca? Mọi người đã đi hết rồi, chúng ta cũng lên đường thôi?

Triển Bạch giật mình nhảy lên ngựa ra roi, Mộ Dung Hồng cũng lên ngựa đuổi theo xuống núi.

Một đoàn bảy người, kẻ cưỡi ngựa người dùng khinh công nhắm Nam Kinh trực chỉ, trời rạng sáng thì đã đến bên ngoài Nam Kinh thành.

Trời còn sớm cửa thành chưa mở, bảy người chọn một khách điếm gần cửa thành nghỉ ngơi.

Đến chiều tối hôm ấy, mọi người thay đổi dạ hành y phục nhằm Kim phủ xuất phát. Trống vừa điểm canh ba cũng là lúc bảy người phi thân vượt tường thâm nhập Kim phủ.

Trong bảy người đã có bốn người khá thông thuộc đường lối trong Kim phủ đó là Tường Lâm công tử, Triển Bạch cùng Thái Bạch Song Dật, bởi những người này thường ra vào Kim phủ!

Nhưng bốn người lọt vào trong đã kinh ngạc đến ngẩn người. Thì ra tòa đại sảnh, cũng chính là Thạch Cơ đại trận, mấy tháng trước Tết Nguyên Tiên đã bị chìm xuống đất, giờ đã trôi lên như cũ. Xem ra kỹ thuật thao túng cơ quan của Nam Hải môn cao minh hơn cả Kim phủ. Hơn nữa cả tòa phủ đệ trước kia đèn

đuốc sáng rực mỗi khi đêm đến, giờ tối đen không một ánh đèn, hoa viên giả sơn tất cả đều thay đổi, và đương nhiên đường đi lối lại trong Kim phủ cũng thay đổi.

Tường Lâm công tử sau một hồi quan sát liền kể tai thuật lại sự tình cho Lôi Chân Viễn nghe.

Lôi Chân Viễn thấy sự tình rất lạ không dám quyết định bừa, liền ra hiệu bảy người họp lại bàn bạc.

Nhữ Quốc Hùng kiến văn quảng bác, nghe nói lập tức lên tiếng:

- Thuật này gọi là Chu Thiên Triền Độ, có thể trong một thời gian ngắn nhất làm thay đổi cả tòa kiến trúc khiến thậm chí chính chủ nhân của nó cũng không nhận ra nữa!

Lôi Chân Viễn nhíu mày:

- Xem ra đêm nay chúng ta không dễ gì thâm nhập vào bên trong được!

Nhữ Quốc Hùng lắc đầu:

- Không hẳn? Tuy nói có thể thay đổi hết các kiến trúc bên trong, nhưng dù ít dù nhiều vẫn còn giữ lại những thứ cũ. Bởi vậy phải chọn những người biết đường đi nước bước bên trong dẫn đường, có điều phải cẩn thận kéo gập cơ quan mai phục Ngay lúc đó có tiếng cười lạnh, tiếp đó là tiếng nói như muỗi kêu:

- Biết thì nói biết bằng không biết thì thôi! Nếu chỉ bằng vào đoán mò mà bảo người đi bừa có phải đưa người vào chỗ chết không!

Công phu truyền âm nhập mật của người này quả là cao minh, thường thì truyền âm nhập mật có thể như rót vào tai một người, đằng này đối phương có thể nói cho cả bảy người cùng nghe mà âm thanh vẫn bảo đảm không làm kinh động người ở cách đó một hai thước.

Lôi Chân Viễn cũng dùng thuật truyền âm nhập mật đáp:

- Bằng hữu là cao nhân phương nào? Có thể hiện thân diện kiến?

Lão hỏi luôn mấy lượt vẫn không thấy ai đáp lời Lôi Chân Viễn cùng Triền Bạch đều là những người tâm cao khí ngạo, lời đối phương cảnh cáo càng làm hai người quyết tâm đột nhập vào bên trong. Lôi Chân Viễn hỏi mấy lượt vẫn không có ai đáp, hai người đã tức giận lướt vào bên trong...

Năm người còn lại cũng vội vàng tung người đi theo sát gót.

Nhưng khi mấy người vừa vượt qua hoa viên đã nghe tiếng chuông cảnh báo vang lên inh ỏi, tiếp đó là tiếng xé gió veo veo, từ bốn phía tên bay ra như vãi trấu.

May mà bảy người này thân thủ đều bắt phạm, ai nấy đều hươu chường lên gạt, tên bay tứ tán, không một ai bị trọng thương cả.

Vậy là bảy người đã bị phát hiện, nhưng đối phương không một ai lộ diện làm cho không khí càng đậm màu sắc khủng bố!

Lôi Chân Viễn tánh nóng như lửa, không chịu được sự im lặng kéo dài, để khí vào đan điền quát:

- Thiên Phật chường Lôi Chân Viễn đến viếng, có gan thì ra mặt nói chuyện.

Từ trong bóng tối có tiếng cười lạnh lạnh phát ra, tiếng cười tuy không lớn nhưng nghe lạnh lùng tàn khốc khiến người nghe không khỏi ớn lạnh.

Lôi Chân Viễn vận, đủ tám thành công lực nhằm phía phát ra tiếng cười đầy ra một chường, kinh phong ào ào, đá bay cát chạy.

Xảy nghe một tiếng nổ nho nhỏ làm phát ra một chùm ánh sáng xanh lè như ma trời. Ánh lửa tắt để lại một đám khói. Trong đám khói hiện ra một quái nhân tóc che kín mặt chỉ để lộ ra hai răng nanh dài nhọn hoắc.

Quái nhân từ từ tiến lại gần Lôi Chân Viễn, nhếch môi cười để lộ hai hàng răng trắng ớn trông ớn lạnh.

Lôi Chân Viễn không nói lời thôi, lập tức vận Thiên Phật chường một chiêu "Tây Phương tiếp dẫn" nhằm quái nhân phát tới.

Lạ một điều quái nhân không đỡ cũng chẳng thềm tránh né, chường phong của Lôi Chân Viễn vừa tới hấn như chiếc bóng trôi ra xa.

Lôi Chân Viễn tức mình quát lớn một tiếng, đánh ra liên hoàn ba chiêu vẫn không chạm được vào người đối phương. Nhưng bản thân lão cũng không hay biết mình đã thâm nhập khá sâu vào Kim phủ rồi!

Lôi Chân Viễn nổi trận lôi đình, điểm chân một cái thân hình như chiếc pháo thăng thiên vọt lên không trung, từ trên vận hết sức bình sinh giáng xuống một chường.

Quái nhân vẫn không tránh né, cứ đứng yên chờ chường phong của đối phương giáng xuống đầu, chỉ nghe vang lên một tiếng "bốp!" nho nhỏ, quái nhân nhào xuống đất biến mất, trên mặt đất còn vương lại một ít khói trắng.

Lôi Chân Viễn đáp xuống đất phóng mắt nhìn quanh, không thấy quái nhân đâu, miệng lẩm bẩm:

- Không lẽ tiểu tử này biết độn thổ? Rõ ràng đánh trúng hấn một chường sao giờ lại chẳng thấy đâu?

Lão ngoái quanh quát một hồi mới phát hiện chẳng nhưng địch nhân biến đâu mất mà cả Triển Bạch cùng những người khác cũng chẳng thấy đâu.

Lôi Chân Viễn giờ mới tỉnh ngộ, thì ra đối phương đã dùng kế Diệu Hồ ly sơn, chia cắt bảy người riêng rẽ ra để dễ bề đối phó!

Nghĩ đến đây lão vội vàng quay lại để tìm sáu người kia, nhưng vừa quay lưng đã thấy có ba bóng người hiện ra chặn đường.

Người đứng giữa đầu to như chiếc đầu nhưng thân lai cao không đầy năm thước, vẻ mặt ngạo mạn cười lạnh, nói:

- Đến cả một hình nhân được tạo ra từ Hoán Hình Yên cũng không nhận ra mà dám ngông nghênh xông vào Tổng đàn Nam Kinh của Nam Hải môn! Còn chưa quỳ xuống chịu trời?

Lôi Chân Viễn nộ khí xông thiên, nghiêng răng quát:

- Người mau báo danh tánh. Lôi mỗ không giết kẻ vô danh!

Quái nhân lùn cười lạnh:

- Nói cho người biết rồi có chết cũng không uổng phí! Ta là lão đại của Nam Hải Bát Yêu. Đại Đầu quý vương Thân Công Minh! Mau nạp mạng!

Dứt lời bước tới hươu chường tấn công.

Lôi Chân Viễn thấy đối phương xuất thủ không những nhanh nhẹn tuyệt luân mà chiêu thức biến hóa tinh kỳ, không giống với lộ số võ học Trung Nguyên, vừa vận Thiên Phật chưởng đối phó vừa dặn lòng phải cẩn thận!

Đại đầu quý vương vừa xuất chiêu vừa quát:

- Hai người đứng nhìn cái gì đó? Mau tới đây trợ giúp đại gia bắt lão thất phu này!

Hai tên kinh trang đại hán lập tức quát lớn một tiếng song song áp tới.

Một mình Thân Công Minh, Lôi Chân Viễn đã thấy khó bề thủ thắng, giờ thêm hai người trợ lực, thoát cái lão đã luống cuống, đánh đông đờ tây, cứ đà này chắc không bao lâu lão sẽ bị đối phương chế ngự!